

Түүтіккі Толонен

БАБАЙКА

ШКОЛА
видавничий дім

дала мама і похитала головою. — Чужа людина! Де ми її тут розмістимо? У нас же немає кімнати для гостей.

— Твоє ліжко лишається порожнім, — зауважила Майккі.

Мама невдоволено похитала головою та продовжила читати.

— Що ще там пишуть? — запитав Каапо, коли мамині губи враз стислися у вузеньку смужку.

— Читай уголос, — попросила Майккі.

— А це що таке? — запитала мама і прочитала:

Ви візьмете участь у спеціальному таємному тестуванні, яке допоможе дослідити нові можливості догляду за дітьми та домом. Нянька, яка прибуде до вас, — добре підготовлена до виконання своєї роботи напівлюдина...

— Напівлюдина! — скрикнула Майккі. — Що? Прочитай ще раз!

— Майккі, не верещи, — попросила Гілла. — Мамо, читай далі.

Мама вела далі:

...напівлюдина, яку в старі часи називали лісовиком або бабаєм...

Гілла хихикнула.

— Це жарт!

— Прихована камера, — скорчив міну Каапо й розширнувся навколо.

Проте Майккі захоплено дивилася на маму. Вигляд вона мала схильований і щасливий. Невже це правда? Бабай у неї вдома. Нянька-бабайка!

Мамин голос звучав напружено, коли вона продовжила:

Наголошуємо, що істота є безпечною. Утім, тестування є цілком таємним і про істоту ні за яких умов не можна нікому розповідати. За розголошення таємної інформації з вас буде стягнуто штраф. Крім того, хочемо нагадати, що, погодившись на виграш у лотереї, ви підписали угоду про нерозголошення...

Занепокоєна мама відірвала погляд від листа.

— У тій угоді нічого не було сказано про напівлюдей і бабаїв, — нервувалась вона. — Я гадала, що не можна нікому розповідати про подорож до Лапландії! А це ж геть інше. Мої діти — не якісь там піддослідні кролики. І з мене не можуть стягнути ніякий штраф у моєму власному домі.

— Я вмію зберігати таємниці! — закричала Майккі. — Хочу, щоб ця напівлюдина прийшла сюди!

— Майккі, не верещи, — попросив Каапо.

У двері знову подзвонили.

— Кого там ще принесло! — розсердилась мама.

Гілла підійшла до дверей і відчинила їх. У коридорі запанувала цілковита напружена тиша. За дверима стовбичила темно-коричнева істота. Велика й широка,

вона затуляла майже весь дверний отвір. Але що то було? Вона упевнено спиралась на дві громіздкі ноги й мала два величезні ручища. Долоні її були великі, наче кришки від каструлі, і кожен із чотирьох пальців скидався на сосиску. В одній руці білів зібганий шматок паперу.

Але чи була вона волохата, чи ж одягнута в клаптиковий закошланий комбінезон, важко сказати. У коридор вийнуло дивним запахом, наче з вогкого льоху. Істота закотила вгору великі жовті очиська і щось невідразно промимрила. Майккі шмигнула мамі за спину.

З-поза спини істоти визирнув одягнений у сіре кур'єр, інший, ніж той, що приходив раніше. Він нервово кивнув на знак привітання і, кахикнувши, повідомив:

— Маю для вас посилку. Поставите підпис про отримання?

Він протиснув планшет поміж істотою й одвірком до мами. Мама витріщилася на те створіння, розлявши рота.

— Мамо, постав підпис, — нагадала Гілла і м'яко штурхнула маму.

— Що нам із цим робити?

— Там є інструкція, — сказав кур'єр і кахикнув.

— Постав підпис, — повторила Гілла.

— А що, коли я не хочу оце отримувати? — тихо спітала мама.

— У вас немає вибору, — відповів кур'єр. — Наказали доставити сюди. А зворотної адреси немає.

